Kako Gospodin "ima puno posla" s nama grješnicima, to nas često kod njega zagovaraju i mole se za nas NAŠI PRIJATELJI. Ovaj članak govori o njima. Imam ja i jednog "prijatelja", uvijek spremnog "da mi pomogne". Sada znam ja za njega. Kada sam upoznao Gospodina odmah sam prepoznao i tog svojeg "prijatelja" koji je u prijašnjem životu bio stalno "uz mene". "Hvala mu
na
tome", sada više ne želim čuti o njemu. Prepoznali ste tog mojeg dosadašnjeg "prijatelja". To je Zlo. I sad mi "pomaže". Nisam do sada toliko puta pogriješio u pisanju koliko u ovih prethodnih par rečenica. Ali, zato ja imam puno prijatelja i prijateljica koji mi stalno pomažu i mole se pred Gospodinom za mene. Naročito naša Majka, Djevica Marija. I svi drugi sveci. Imamo strašno puno prijatelja gore na nebu koji jedva čekaju da nam budu prijatelji i da se mole za nas. Javimo im se. A za što služe prijatelje nego da im se izjadaš kada ti je teško, da podijeliš s njima neku radost ili da ih zamoliš kada ti nešto treba. I ti imaš na nebu svoje prijatelje. Javi im se ponekad. Oni te radosno čekaju.

"GOSPODIN I MOJI NOVI PRIJATELJI

Ove "crtice" iz mojeg života predstavljaju moja svjedočanstva kako sam nakon mojeg obraćenja i postepenog duhovnog rasta s Gospodinom, prepoznavao njegovu prisutnost u mojem životu. Većinom su vezane na vrijeme mojeg boravka u zatvoru.

Jednom sam tako, u zatvoru, došao u sobu za zajedničko druženje i našao slobodne Sportske novosti, novine koje sam najradije čitao ovdje u zatvoru. I sjednem za stol pred televizor koji je radio ali ja nisam obraćao pažnju na sadržaj programa. Čitajući tako novine, nakon par minuta, dopru do mene riječi s televizora. Bila je nedjelja i prenosila se sveta misa iz neke crkve.

Odmah mi je došla želja i volja da pogledam misu, s obzirom da smo u zatvoru imali misu jedanput ili dva puta mjesečno po 15 minuta, a s druge strane ako ostavim novine uzet će ih drugi zatvorenik pa tko zna kada ću opet doći na red za čitanje.

I tako sam se nekoliko trenutaka mučio razmišljajući što da napravim. Da li da nastavim čitati novine ili da počnem gledati misu. I ipak se odlučim gledati misu. Stavio sam novine na stol ispred sebe i počeo gledati misu. U srcu sam se nadao da neće nitko uzeti novine i da će ih GOSPODIN SAČUVATI ZA MENE dok misa ne završi. Gledam ja misu a krajičkom oka sam pogledavao da li će netko doći po novine. **O kako sam malo vjere imao**

… Dok sam se ja tako mučio misa je tekla a ljudi su oko mene prolazili i tražili slobodne novine za čitati ali nitko nije za tih 40-tak minuta nijedanput pitao i pogledao novine koje su slobodne stajale ispred mene na stolu. A ja sam bio sve sigurniji i sigurniji da ih Gospodin čuva za mene do kraja mise. Tako je i bilo. Misa je završila i ja sam uzeo novine i nastavio ih čitati. Umjesto što sam se cijelo vrijeme mučio, mogao sam zamoliti Gospodina da nađe načina da mogu poslije završetka mise ponovno dobiti novine na čitanje. Taj događaj samo je u meni učvrstio dotadašnje spoznanje da je Gospodin uvijek tu, da mu treba otvoriti srce i dušu i za najmanje sitnice, zamoliti ga otvoreno za ispunjenje neke želje ili prošnje a on će naći načina da nam to ispuni. TREBA
MU
POTPUNO
VJEROVATI
I
OTVORENOG
SRCA
GA
MOLITI.

Jedan drugi događaj isto je tako sitan i mali ali mi je on pokazao da sam ja rastao u vjeri i POTP
UNO SE
OTVARAO
I
RASTAO
U
LJUBAVI
PREMA
GOSPODINU.

Bilo je to negdje 3-4 mjeseca od ovog prijašnjeg događaja. Prilikom svakodnevnog čitanja i moljenja Molitvi Svete Brigite, jedne večeri, sjedim ja za stolom na kojem je bila upaljena noćna lampica.

Bilo je proljetno vrijeme i tek su se počele pojavljivati muhe, komarci i sl.

I tako se ja koncentrirano molim, kada se najedanput iz mračnog dijela stola na krug svjetlosti došeta jedna mala muha i počne šetati po listu papira na kojem je bila molitva. Tu je bilo i svjetlo i bilo je toplo od žaruljice lampice.

U tom trenutku mi sine da je to zapravo Zlo poslalo tu muhu da me ometa i dekoncentrira u molitvi. Dan prije sam imao jedan događaj kada sam jednu muhu natjeravao po sobi pola sata i nikako da ju istjeram van ili zatučem. Onda mi je u jednom trenutku "palo na pamet" da je Bog i nju stvorio s nekom svrhom, da ja ne trebam biti taj koji ću samo tako uništiti Božje djelo te sam nakon tih misli otvorio prozor, malo potjerao muhu i ona je, sva izmučena, sporo odletjela van.
I
DOBRO
SAM
SE
OSJEĆAO.

Gledam ja tu muhu pred sobom na stolu i dođe mi misao "TA MUHA JE POSLANA OD ZLOGA
DA
TI
SMETA
U
MOLITVI.
NEMOJ
NA
NJU
OBRAĆATI
PAŽNJU.
PRIJE
NEGO
ŠTO
ĆEŠ
ZAVRŠITI
S
MOLITVOM,
ONA
ĆE
OTIĆIKAKO
JE
I

DOŠLA."

Znao sam i vjerovao da će tako biti. Nastavio sam s molitvom a na muhu nisam obraćao pažnju. Ona je šetala ispred mene po papiru, kratko letjela ispred mene u malim krugovima, pa je onda stala i, kao da me gleda, čistila si je krila. Sve je to trajalo nekih 20-tak minuta. Kada se moja molitva počela bližiti kraju, muha je iz svjetlosnog kruga ispred mene odšetala, nije letjela, odšetala je i nestala.

Ja sam završio molitvu. Nisam čak ni tražio tu muhu po sobi, bila mi je nebitna. Ne sjećam se da sam ju tu večer i drugi dan vidio u sobi. Netragom je nestala.

MOJA JE VJERA BILA JAKA I GOSPODIN MI JE POMOGAO.

Jednog dana sam bio vani na sportskim igralištima gdje su zatvorenici igrali nogomet. Napadali su me komarci. Zaključio sam da mi nije interesantno i odem u sobu za dušebrižništvo na večernju molitvu.

U to vrijeme sam svaki dan molio jednu molitvu za ozdravljenje jedne 4-mjesečne djevojčice, klečeći pred križem s raspetim Gospodinom i sličicom Majke Božje u dnu križa. Kad sam došao u sobu, uzmem odmah tu molitvu, stavim ju pred sebe i onako klečeći počnem ju moliti Gospodinu. Kada najedanput osjetim kako mi nešto malo hoda po glavi, pa po vratu, pa stane pa opet hoda.

Mislio sam da je možda neki kukac kojeg sam donio izvana. Ali odlučio sam da neću prekidati molitvu, neću rastavljati sklopljene ruke da skinem to što je hodalo po mojoj glavi. Mislio sam si da je to opet neka sitna napast od Zloga da me smeta i spriječi u molitvi. I nastavim moliti. Nakon nekih dvadesetak sekundi, nisam više osjećao ništa. Ubrzo sam završio molitvu, digao se te sam počeo s rukom prolaziti po glavi i trenirci da vidim što je to po meni hodalo. Ali nije bilo ničeg. Ništa nisam našao i nisam se iznenadio. Samo je Zlo ponovno koristilo priliku da me smeta u molitvi. No, GOSPODIN MI JE DAO STRPLJENJE I USTRAJNOST JER MI JE TO BI

LO
VAŽNO
POŠTOSAM
SE
MOLIO
ZA
OZDRAVLJENJE
MALE
LORENE.

Ima i dalje.

Moje obraćenje je trajalo nekoliko godina. Onda sam jednom doživio strašno lijepi događaj otvaranja mojega srca i duše prema Gospodinu kada sam jedno jutro klečeći molio Krunicu a suze su samo tekle i tekle a grijesi su samo izlazili na vidjelo. GOSPODIN
JE
BIO
KRAJ
MENE.
DRŽAO
MI
JE
RUKU
NA
RAMENU.
No, to je bio početak. Slijedili su mjeseci pročišćavanja. Ali, više nije bilo natrag. Gospodin me polako i sigurno vukao prema sebi a ja se tome nisam opirao nego sam kroz molitve htio da to bude još brže.

Pitao sam se stalno čime sam ja zaslužio tu milost. To nije moglo biti samo tako jer sam bio jako grješan čovjek. Netko se morao jako moliti za mene. ALI, TKO…

Stalno me to mučilo. Referentica u zatvoru, zadužena i za dušebrižništvo, čitajući jedan moj članak gdje sam spomenuo utjecaj moje bake Terezije na moje odlaske u crkvu i na vjeronauk, kazala je da je to bila moja baka Terezija. I stvarno, ona je bila jako pobožna žena, a pošto sam negdje od druge godine života često bio kod nje da me pazi, pogotovo od četvrte godine života, kada su se moji roditelji rastavili a mene je moja mama ostavila ocu a sebi uzela još manju sestru.

Da, vjerojatno je to molila baka Terezija. Ali, pa ona je već 20 godina mrtva. Onda sam se prisjetio i svih drugih žena iz sela koje su se vjerojatno u mojoj mladosti molile za mene, siroče bez majke. Pa i moja supruga se vjerojatno molila za mene jer sam joj puno problema napravio u životu. A i moja jadna majka, koju život nije mazio, sigurno se puno za mene molila kad već nije mogla biti sa mnom.

Ali opet, nešto je tu nedostajalo.

Cijeli naš kraj je svake godine, i više puta, hodočastio u Svetište Majke Božje Bistričke u Mariji Bistrici, udaljene od nas samo 45 kilometara. I ja sam, tokom cijelog svog obraćenja, išao tamo na ispovijedi, mjesečno na misu, na križni put na brdu Kalvarija i tamo doživio strašno lijepe stvari mojeg obraćenja. Sigurno su se i sve te žene molile i na Mariji Bistrici Majci Božjoj Bistričkoj za mene. Pa sada i u zatvoru župnik služi svetu misu kraj "raspela" kojega sam ja donio od kuće a poklonila mi ga je moja majka koja ga je kupila u Svetištu Majke Božje Bistričke.

Sve mi se to nekoliko mjeseci "motalo po glavi". I tako se jedne nedjelje vozim autom od kuće natrag u zatvor i slušam Katolički radio.

A na njemu je počela pjesma "MAJKO BOŽJA BISTRIČKA". Slušam ja tu pjesmu i počnem ju onako veselo, iz punog glasa, pjevati.

I NAJEDANPUT, OTVORI MI SE SRCE, I UM, I DUŠA I JA OSJETIM U SVOJIM MISLIMA RI
JEČI
"JA
SAM
IZMOLILAKOD
GOSPODINA
TVOJE
OBRAĆENJE.
JA,
MAJKA
BOŽJA
U

MARIJI
BISTRICI.
TAKO
DA
ZNAŠ,
DA
SE
VIŠE
STIME
NE
MUČIŠ."

I krenule su suze. Radosnice. I samo su tekle. I misli i suze. Nekih 15-20 minuta. I SVE MI JE POSTALO
JASNO.
Svi oni koje sam nabrojao molili su se za mene Majci Božjoj. I u Mariji Bistrici su me stavili u svoje molitve. I ja sam se k njoj utjecao. A Ona je primila naše molitve i dalje je molila Gospodina, svoga Sina, da mi udijeli obraćenje i pozove me k sebi.

KAKO JE NAJEDANPUT SVE POSTALO JASNO … I STRAŠNO LIJEPO.

Odmah sam odlučio da ću prvom prilikom otići na zahvalu u Mariju Bistricu, čim dobijem izlazak iz zatvora. Nije mi odgovarao odmah prvi vikend, nego sam otišao za dva tjedna od navedenog događaja.

Mislio sam, idem zahvaliti Majci Božjoj zahvalnom molitvom hodajući na koljenima oko njezinog svetog kipa u crkvi. Htio sam se odmah ispovjediti i pričestiti na misi. Bilo mi je nekako krivo što nisam mislio o tome da uzmem više novaca kod kuće i da joj prinesem neki veći novčani dar zahvale. Ali dobro, sada ću joj zahvaliti molitvom a kada izađem iz zatvora, doći ću joj ponovno zahvaliti i tada ću joj pridonijeti neki veći novčani dar.

I tako se ja s tim mučim u glavi ulazeći u svetište. I vidim tamo jedna otvorena vrata na crkvi na kojima je bio stol i za njim je sjedio jedan bogoslov te je pisalo "Svete mise". I ništa, prođem ja kraj toga i uđem u crkvu. Prije mise napravim onako kako sam si odredio i klečeći zahvalim Gospi. Nakon toga stanem pred ispovjedaonicu želeći se ispovjediti.

No, svećenika nije bilo.

Kada je počela misa, svećenik je prvo rekao da svi koji se žele ispovjediti neka to naprave u drugom prostoru, gdje se ispovijedaju hodočasnici a gdje su za to čekali i svećenici. Odmah sam krenuo tamo. Ponovno sam prošao kraj onih vrata i stola. Usput sam gledao kako su mi od hodanja klečeći uprljani rubovi cipela. Dođem na ispovijed, ispovjedim se i svećenik mi dadne za pokoru izmoliti neke molitve. Već sam jedanput prije toga takve molitve izmolio na polukatu te prostorije gdje su bile 2-3 klupe za klečanje i moljenje,
kraj kipa jednoga sveca u prirodnoj veličini na kojeg prije nisam obraćao pažnju. I tako, dođem ja i kleknem u jednu klupu pa počnem sa pokorničkim molitvama. Kad nakon minutu-dvije osjetim u mislima glas "ŠTO
SE
TAKO
MUČIŠ
S
TIM
KAKO
ĆE
ZAHVALITIMAJCI
BOŽJOJ.
NJOJ
ĆE
BITI
NAJDRAŽE
DA
JOJ
POSVETIŠ
JEDNU
MISU."
Ja prekinem molitvu.
DOŠLO
MI
JETAKO
MILO
I
RADOSNO
PRI
SRCU.

Dignem glavu i pogledam kip sveca koji je prema meni bio onako bočno okrenut.
GLAS
TOG
SVECA
MI
JE
GOVORIO…

Bio je to mali, pognut lik, s bradom. I čujem još u glavi "U DŽEPU SU TI MARAMICE S KOJIM
A SI M
OŽEŠOČISTITI
CIPELE".
I opet me obuzela radost.
JA
TU
IMAM
PRIJATELJA. TO
MENE
SVAJETUJE
MOJ
PRIJATELJ.
A nisam ni znao kako se zove.

SVE MI SE PONOVNO OTVORILO. Nema veće moje zahvale Majci Božjoj nego joj posvetiti jednu misu na kojoj ću joj klečeći uputiti zahvalu, ispovjediti se i primiti euharistiju.

A TO MI JE SAVJETOVAO MOJ PRIJATELJ kojeg sam tog trenutka stekao u Svetištu.

I pomolim se ja molitve pokore do kraja. Dignem se, odem i stanem pred kip MOJEG PRIJATEL JA. Nasmiješim mu se kao prijatelj prijatelju, zahvalim mu i izmolim nekoliko molitvi. I pozdravim ga. Do drugi put. I znam da ću svaki put kada dođem u Svetište prvo otići do njega.
DA
VIDIM
I
POZDRAVIM
SVOJEG
PRIJATELJA.

I tako napravim. U povratku na misu stanem kod onog stola i uplatim misu zahvale mojoj i našoj zaštitnici Majci Božjoj Bistričkoj. Usput sam stao i s maramicom sam si očistio cipele

KAKO MI JE REKAO MOJ PRIJATELJ.

A nisam ni znao kako se zove. Mislio sam da je to Sveti Franjo. Ali, nešto mi je govorilo da tu nešto "ne štima". Mučimo sam se nekoliko dan da to odgonetnem, da budem 100-posto siguran kako se zove moj prijatelj. Sve sam to ispričao mojoj referentici u zatvoru, zaduženoj za dušebrižništvo. A ona, kao iz topa, "ispali 'SVETI LEOPOLDMANDIĆ".

Kako sam bio radostan … MOJ PRIJATELJ LEOPOLD.

Posljednja lijepa stvar koja mi se dogodila zbila se krajem travnja u našoj župnoj crkvi u Ivancu. Zaštitnica naše crkve je Sveta Marija Magdalena. Dugo godina nisam nekako mogao o toj svetici zauzeti neki svoj pozitivni unutrašnji stav. Ne znam iz kojeg razloga.

Uspoređivao sam njezinu prijašnju grješnost sa našom grješnom Župom, u kojoj je bila dugogodišnja komunistička vlast, srušen je poslije rata i stari grad, župni dvor, gdje se za razliku od drugih mjesta i sela okolo Ivanca, nikada nije održalo proštenje na dan zaštitnice župe, itd. U sebi sam, bez ikakvih razloga, zaključivao da naša župa ima takvu zaštitnicu, koja je prije obraćenja isto tako bila grješna kao sadašnja njezina župa.

I to razmišljanje govori o mojim prethodnim grijesima.

I tako, na toj nedjeljnoj misi, prilikom svećenikovog vođenja mise, krenule su mi suze kada sam se sjetio svojeg tate i mojih grijeha prema njemu. I mislio sam si kako su to veliki grijesi i kako veliki oprost trebam.

Odjednom mi dođe glas "I JA SAM BILA VELIKA GRIJEŠNICA. PA IPAK MI JE GOSPODIN I SUS
OPROSTIO
SVEGRIJEHE."
Dignem pogled i potražim ispred sebe, visoko, veliki vitraj sa velikim likom Svete Marije Magdalene.
IZNAO
SAM
DA MI
TO
ONA
GOVORI.
I
JOŠ
BOLJE
SU
MI
KRENULE
SUZE.
MOJA
ŽUPNA
ZAŠTITNICA
ME
TJEŠI.MENE,
KOJI
SAM
JU
U
SVOJIM
MISLIMA
TAKO
STAVLJAO
NA
STRANU.
ONA
SVETICA,
MENE
GRIJEŠNIKA

TJEŠI.Srce mi je poskakivalo jer sam iz njega izbacio sve predrasude prema njoj, Svetoj Mariji Magdaleni. Radosno sam ju gledao, bez skretanja pogleda, kojeg sam prije često skretao i nisam ju mogao onako radosno gledati.

Ona se ne ljuti na mene i moje grijehe. Ona me tješi.

Bilo mi je milo pri srcu i duši. Pomirio sam sebe sa Marijom Magdalenom.

GOSPODINE, HVALA TI ZA SVE OVE TRENUTKE.

HVALA TI ZA SVE OVE MOJE NOVE PRIJETELJE, KOJI SAMO DAJU A NIŠTA NE TRAŽE.